

mærksomheden på bilag 138 (alm. del), hvoraf uforsvarligheden og usikkerheden omkring mandatafgivning i markedsudvalget tydeligt præciseres.

En sådan usikkerhed i den foreliggende sag bør derfor ikke efter fremskridtspartiets opfattelse berettige markedsudvalget til i en beretning på grundlag af hidtidige oplysninger at konkludere, at udenrigsministeren har overtrådt sit mandat.

Et femte mindretal (Glistrup (FP)) udtaler følgende:

Spørgsmålet om at forbyde danskerne at importere visse varer fra Sovjetunionen var den 12. maj 1982 til udførlig folketingsdebat (Folketingstidende spalte 7221-7260).

Fremskridtspartiet motiverede her udførligt, hvorfor partiet er modstander af sådanne restriktioner.

Overensstemmende hermed har fremskridtspartiet stemt imod de tre gange - 9. marts 1982, 20. december 1982 og 18. februar 1983 - hvor udenrigsministeren har udbedt sig markedsudvalgets mandat vedrørende disse sanktioner.

Fra fremskridtspartiets side kan derfor ikke påberåbes, at vi har haft de og de forudsætninger for at sikre regeringen mandat. For vi har jo stemt imod mandatgivningen, idet vi anser det for meget, meget vigtigt, at Danmark har en fri udenrigshandel.

Men uanset at fremskridtspartiet altså har været imod sanktionerne - der efter partiets mening intet som helst har at gøre med forholdene i Polen eller på nogen måde kan påvirke disse - har partiet med største agtpågivenhed deltaget i udvalgets behandling af mandatansøgningerne.

Specielt hvad angår forhandlingerne den 20. december 1982 gav de et entydigt billede af, at der alene var tale om en to måneders forlængelse af de sanktioner, som efter deres eget indhold udløb med 1982, men hvor der netop omkring 20. december 1982 var udsigt til suspension af krigsretstilstanden, som havde været det formelle påskud for sanktionernes indførelse. Ved at afvente den krigsretstilstands suspension - der fandt sted den 30. december 1982 - kunne man undgå at tabe ansigt.

Resultatet af forhandlingen den 20. december 1982 var derfor helt klart og utvetydigt, at den danske regering var pligtig at

stemme imod, hvis nogen skulle foreslå længere sanktionsforlængelse end de to måneder, og at regeringen måtte vende tilbage til markedsudvalget, såfremt EF i øvrigt ville forlænge sanktionerne for en længere periode.

Da udenrigsministeren på begge punkter har ladet fem være lige, har han klart og uafdisputabelt overskredet og misbrugt det mandat, han fik den 20. december 1982.

Imidlertid tyder alt på, at de andre EF-lande er så ligeglade med, om Danmark deltager eller ikke deltager i handelskrigen mod Rusland, at mandatoverskridelsen ikke får praktisk betydning, og hele sagen er i øvrigt af så ringe omfang, at mandatoverskridelsen ikke bør få anden betydning, end at den som én ud af mange - og i reglen langt mere graveværende - mandatoverskridelser bør føre markedsudvalget til at opstramme udvalgets arbejdsgang.

Et sjette mindretal (det radikale venstres medlem af udvalget) finder, at udenrigsministeren ikke har handlet i strid med markedsudvalgets mandat af 20. december 1982.

Mindretallet lægger afgørende vægt på, at udenrigsministeren ikke har forpligtet Danmark til sanktioner ud over to måneder. Der henvises her især til fortolkningen af art. 113 og 224 fra Kommissionens juridiske tjeneste, hvoraf fremgår, at »ingen rådsbeslutning kan fratage en medlemsstat retten til at påberåbe sig art. 224; flertallet kan ikke tvinge mindretallet til at anvende en rådsforordning, da art. 224 indeholder et forbehold med hensyn til national kompetence«.

Mindretallet finder det ikke godtgjort og har ingen erindring om, at markedsudvalgets mandat af 20. december 1982 indeholdt et pålæg til udenrigsministeren om at forhindre øvrige medlemsstater i at forlænge sanktionerne imod Sovjetunionen for en længere periode end to måneder. Afgørende var og er, at Danmark ikke kunne binde sig ud over to måneder.

I denne forbindelse henvises til, at udenrigsministeren har kunnet henholde sig til den linje, der var lagt af den tidligere regering, hvorefter man fra dansk side ikke modsætter sig, at andre medlemsstater træffer beslutning i henhold til art. 113, men forbeholder sig ret til - under henvisning til art. 224 - at sikre sine interesser gennem en ik-